

שלחן ערוך (חושן משפט ז, י) - דיין שיודע בחברו שהוא גזלן או רשע אין לו להצטרף עמו.
פרישה (ז, יד) - דאף על פי שהוא ידון הדין לאמת לדעתו מכל מקום מי יודע שמא יכריענו לרעה, וגם אסור לדון כי
אם על פי שלש והעולם סוברים שהוא כשר וכתוב מדבר שקר תרחק.

שלחן ערוך (חושן משפט ג, ד) - ואסור לאדם חכם שישב בדין עד שידע עם מי ישב שמא ישב עם אנשים שאינם
הגונים ונמצא בכלל קשר בוגדים לא בכלל בית דין.

תירוצים לסתירה

ב"ח (ז, יד) - דאדם גדול דחשוב כנקיי הדעת שבירושלים איכא איסורא אף במן הסתם לפיכך כתב הרמב"ם וז"ל
ואסור לאדם "חכם" שישב בדין עד שידע וכו', אבל כאן לא מיירי אלא בסתם דיין דלא הורגל בפרישות ולפיכך אין איסור
במן הסתם אלא אם כן בידע שהוא גזלן.

אורים (ז, כג) - אף אם כבר ישב לדון עמו ובאמצע הדין נודע לו שהוא רשע צריך להפדיק הדין ההוא ולכן כתב
אסור "להצטרף" ולא כתב לישב, להורות שאף אם ישב לא יגמור.

שבות יעקב (א, קלז) - דוקא אם דיין אחד אינו מכיר את שני הדיינים אזי אסור לישב עמהם מן הסתם שאולי אלו
השנים הם אינם מהוגנים דהיה בכלל קשר בוגדין כיון שהרוב מהבית דן יהיו אינם מהוגנים והוא גם כן נכלל בתוכם, אבל
אם שני דיינים מכירין זה את זה רק השלישי אינם מכירין אז ליכא איסורא רק נקיי הדעת היו מחמירין אל עצמן ואין יושבין
בדין וכו' והיכי שיודע הדיין שאחד מן הדיינים רשע או גזלן אין לו להצטרף עמו דאך שאינו נקרא קשר בוגדים כיון שהוא רק
אחד מכל מקום אסור משום מדבר שקר תרחק.

ערוך השלחן (ג, ז) - אף על פי שכתבו לשון איסור על זה נ"ל דלאו איסור גמור הוא דאין איסור רק לישב אם מי
שידוע שהוא רשע גמור כמ"ש בס"י ז', ועוד דחז"ל אמרו זה על נקיי הדעת שבירושלים שהיו עושין כן שלא היו יושבין בדין
אלא אם כן ידעו עם מי יושבין ואם יש בזה איסור מדינא מאי רבותא דנקיי הדעת... והידור בעלמא הוא כמו שעשאו נקיי
הדעת שבירושלים.

ערך ש"י (ג, ד) - כאן מיירי דסגי בלאו הכי ולא נצרכה אלא להעדפה כיון דהוא חכם יכול לדון בעצמו או דקאי אמה
דסליק כל זמן שהם רבים וכו' [הרי זה משובח] לכן מספק יפרוש, ולקמן בצריך להצטרף אינו צריך לפרוש רק בודאי וסמכין
ארוכה בחזקת כשרות דלא ליתי בעל דין לפסידא... וה"נ כשצריך לאצטרופי אם לא נסמוך ארוב יתעכב הדין ואתה נועל דלת
בפני לויין.

קבלו עליהם

שבות יעקב - היכא דקבלו הבעלי דין עליהם ליכא איסורא להצטרף עמו דאז ליכא מדבר שקר תרחק כיון שקבלו
עליהם וגם קשר בוגדים ליכא כיון ששנים כשרים... אבל מכל מקום נקיי הדעת היו מחמירין על עצמן בכל ענין שלא לישב
בדין אלא אם כן היו יודעין כל היושב עמו שהם כשרים.

ערוך השלחן (ז, כ) - אם קבלו בעלי דינים עליהם רשע זה אף שיודעים מרשעתו יש להתיישב בזה אם מותר להדיין
הכשר לישב עמו יחד לדון או לפשרה. [אבל עי' הלכה פסוקה ז, 387].

דוגמאות

זכרון יהודה (סי' קסב) - בענין הבית דין של ג' שהיה אחד מהם מעדת השטאטעסקווא שבמדינת אונגארן... אפילו
אם יהיה דעתו וסברתו לחבר עם עדת המורדים כדי לתקנם ולהדריכם אולי יוכל להשיבם לדרך הישר הא קיימא לן אין
אומרים לאדם חטא בשביל שיזכה חברך היכי דפשע... שאסור להצטרף עמו אף על פי שידונו אמת.

יביע אומר (ב, א) - על פי חקי הממשלה פה מצרים צריך להיות הרכב בית הדין הישראלי באופן שיהיו שני תלמיד
חכמים ואחד עורך דין מוסמך... הכא שאין הבעלי דין יודעים שאחד מן הדיינים פסול והוה ליה קבלה בטעות אין כאן קבלות
ואין דיניהם דין... גם בנ"ד הרי כמה פעמים שבעל דין אחד אינו מופיע ושולחים אחריו כמה הזמנות עד שבא... הא ודאי לכולי
עלמא חשיב כפייה ואין כאן קבלה כלל, והמצטרף עם העו"ד החילוני הזה איסורא קעביד.
ובר מן דין הואיל והעו"ד חשוד לחלל שבתות בפרהסיא נראה דלא מהניא קבלה כלל ומכל שכן שהוא דן על פי
חקות העכו"ם, וכבר פסק מרן (כו, א) שאסור לדון בפני דייני עכו"ם ובערכאות שלהם אפילו בדין שדנים בו בדיני ישראל
ואפילו נתרצו ב' בעיל דינים לדון בפניהם אסור.